

Cykla ensam upp till stan

Det är planerat att jag alldeles ensam ska cykla 4 kilometer upp till stan imorgon eftermiddag.

Det är den vuxna Johan som har bestämt det men jag är bara en liten, hjälplös och rädd pojke på 8 år. Var är mamma? Mamma är död. Är mamma död!? Jag är skraj och uppskakad, stan är så stor och människorna ser konstiga ut i all sin tillgjordhet. Var är pappa? Pappa tog livet av sig men han älskade dig. Är pappa död!?

Kan vi inte närma oss och liksom hjälpa varandra frågar jag den vuxna Johan? Men han tror bara att han är en av Gud utvald poet och författare och fylld av en helig egoism. Men jag kan väl få sitta i din famn en stund frågar jag honom, och ja visst gick det bra och jag känner mig så helt bortglömd och vanvårdad. Hur

ska det gå imorgon eftermiddag med cykelturen till stan och alla tusen ärenden när mamma och pappa är döda? Du måste tro på dig själv säger den snusförnuftiga vuxna Johan. Vad ska man göra när man är liten, skitskraj och helt obetydlig? Kom så bygger vi en inomhuskoja, lyssnar på ABBA och äter massor av godis föreslår den vuxna och förståndiga Johan. Tack nu pratar vi säger jag och kvällen blir flummig och helnajs.

Turen till stan gick utomordentligt bra, alla människorna var väldigt snälla och suveränt tillmötesgående. Jag vaknade upp på Grönsångaregatan 133 och fattade att jag hade drömt alltihopa. Mamma bakade kanelbullar och året var 1973 den 5 april. Det var lördag och jag fick min femma i veckopeng och drog på stört till tjorren och köpte som vanligt en stor chokladkaka schweizernöt. Pappa mådde detta år bra och log på fotografierna. Jag bläddrade i min nya Tintin och drömde mig bort.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten